

מאי קאמר? מה כוונת הברייתא שלא תנשא? האם הכוונה שלא תנשא לאותו פלוני, או שלא תנשא לכל אדם.

אמר רב נחמן —

הכי קאמר כך היא כוונת הברייתא:

אף על פי שהתנה עמה שתנשא לאותו פלוני, מכל מקום הרי זו **לא תנשא לו**, וטעמא, **שמא יאמרו: נשיחן נותנין במתנה!** יראה הדבר כאילו הוא מחייב אותה להנשא לאותו פלוני, ואין לך לעז גדול מזה. ולכן, **אם נשאת לאחר, לא תצא**, כדי שלא יהיה חיזוק לתנאי של המגרש.

שואלת הגמרא —

הרי מעיקר הדין, כיון שהתנה עמה שאינו מגרשה אלא אם תנשא לפלוני, אם כן אין הגט חל עד שתנשא לאותו פלוני, וכיון שאסרנו אותה להנשא לאותו פלוני הרי לא מתקיים התנאי, והגט בטל למפרע, ואסור לה להינשא, ומדוע אם נשאת לא תצא?

וכי **משום הגזרה** שמא יאמרו שהוא נותן את אשתו במתנה, **לא מפקינן מיניה**, לא נוציא אותה מבעלה השני, ושרינן אשת איש לעלמא, ונתיר אשת איש להנשא לשרק.

אלא, אמר רב נחמן, הכי קאמר, כך כוונת הברייתא

להיום — **לא** הכשיר רבי אליעזר את הגט, כיון שאין הגט מנתק אותה לגמרי ממנו — **או דלמא, לא שנא**. וכמו שבאומר חוץ מפלוני הרי זה גט כשר, הוא הדין באופן שמגרשה רק ליום אחד הרי זה גט כשר.

תיבעי לרבנן —

עד כאן לא קאמרי רבנן התם, כשמגרשה חוץ מפלוני, שהגט פסול, **אלא דלא פסקה מיניה לגמרי**. כיון שלא נפסק הקשר בינה לבעלה, שהרי מחמתו אסורה לאותו פלוני ולכן הגט פסול —

אבל הבא, שאמר לה היום אי את אשתי, היא מגורשת לגמרי, ואינה חוזרת אליו למחר אלא כשיקדשה שנית, **דכיון דפסקה ממנו להיום, פסקה ממנו לגמרי** —

בתר דבעיא הדר פשטה:

מסתברא, בין לרבי אליעזר ובין לרבנן, הגט כשר, **דכיון דפסקה ממנו להיום, פסקה ממנו לגמרי**⁽³²⁾.

T9-א

תנו רבנן:

האומר לאשתו: **הרי זה גיטך על מנת שתנשאי לפלוני**. הרי זו **לא תנשא**, ואם **נשאת לא תצא**.

שואלת הגמרא —

לחבירו לזמן אמרינן דכיון שפסקה פסקה וקנאו לעולם, וברעק"א חו"מ סי' ר"ב סעיף ד' הוכיח שהשו"ע והרמב"ם חולקים על הרא"ה וסוברים שהקרקע חוזרת לבעליה אחרי שעבר זמן המכר. ועיין באבני מילואים סי' כ"ח ס"ק ג' ובקובץ הערות סי' נ"ו.

לה על מנת שלא תשתי יין כל ימי חיי פלוני דהוי גט כשר, וע"ע בשו"ת רעק"א קמא סי' קכ"ו.

32. ולענין הנאת מומן לזמן כתב הר"ן בשם הרא"ה שהוא הדין בדיני ממונות המוכר שדה

דאתמר במסכת נדרים —

האומר קונם עיני בשינה, שאסר על עצמו בנדר לישון היום, אבל התנה שנדרו יחול רק בתנאי אם אישן למחר, ונמצא שאין השינה של היום אסורה עליו אלא אם כן יישן למחרת, אבל אם לא יישן ביום השני, אין שינת היום אסורה עליו.

אמר רב יהודה, אף על פי שאם לא יישן למחר אינו עובר על נדרו, בכל זאת אל יישן היום, לפי שיש לו לחשוש שמא יישן גם למחר, ונמצא שעובר למפרע על נדרו במה שישן ביום הראשון.

ורב נחמן אמר, יישן היום. הוא רשאי לישון היום, ואין חוששין שמא יישן למחר, מפני שאם ישן היום, בודאי יזהר שלא לישון למחרת, כדי שלא יעבור למפרע על איסור לא יחל דברו.

ולכן גם באופן שהתנה עמה שתנשא לפלוני, סובר רב נחמן שמותרת להנשא לאחר, ולא חוששים שהיא לא תקיים את התנאי, אלא תקיימנו לאחר גירושיה.

ופריך: הכי השתא?! הרי אין דמיון בין המקרים?

התב, כשאומר קונם עיני בשינה היום אם אישן למחר, הרי בדידיה קיימא, קיום התנאי תלוי בו. דאי בעי, שהרי אם הוא רוצה, מבריו נפשיה, יכול לנקוב לעצמו

אם אמר לאשתו הרי את מגורשת על מנת שתנשאי לפלוני, הרי זו לא תנשא לאותו פלוני, שמא יאמרו נשיהם נותנין במתנה. ואם בכל זאת נשאת לאותו פלוני, בדיעבד, לא תצא, דמשום גזרה דרבנן לא מפקינן לא מוציאין אשה מבעלה.

אמר ליה רבא לרב נחמן: מדבריך משמע שרק לאותו פלוני הוא דלא תנשא, הא לאחר תנשא, שהרי לא אסר עליה להינשא לכל העולם חוץ מלאותו פלוני, אלא התנה עמה שתנשא גם לאותו פלוני, אבל היא יכולה בינתיים להינשא לאדם אחר.

והא בעי קיומי לתנאה! אבל הרי סוף סוף היא מחוייבת לקיים את התנאי להנשא לאותו פלוני, ומדוע היא מותרת להנשא לאדם אחר, הרי יש לחשוש שהיא לא תקיים את התנאי.

וכי תימא, ואם תרצה לומר, דאפשר דמינסבא היום, שתנשא היום לאדם אחר ומיגרשה למחר, ולמחר הוא יגרשנה, ותנשא לאותו פלוני שבעלה התנה עמה שתנשא לו, ומקיימא לתנאה.

ולכן אנו מתירים לה להנשא היום לאדם אחר, ולא חוששין שהיא לא תקיים התנאי (33) —

ולחך דפליגת עליה דרב יהודה קמדרמית ליה, ואת הסברא הזו, שאין חוששין שלא יתקיים התנאי, אתה מדמה למה שנחלקת עם רב יהודה —

33. והקשה בקובץ ביאורים אות נד דהא מבואר בגמרא לעיל [כח — ב] שחוששין לשמא ימות, ואם כן מדוע אנו מתירין לה להנשא לאדם אחר

ואם בכל זאת היא נשאת לאותו פלוני, אף שגזרו עליה שלא תינשא לו, מכל מקום, בדיעבד, לא תצא, דמשום גזרה דרבנן לא מפקינן אין מוציאין אשה מבעלה.

אבל אם היא נשאת לאחר, אפילו בדיעבד, תצא. דבעיא לקיומיה לתנאה, שהרי כל זמן שלא קיימה את התנאי, לא חל הגט, והרי היא אשת איש.

תניא כוותיה דרבא. וכן שנינו בכרייתא כדברי רבא —

הרי זו לא תנשא, לא לאותו פלוני ולא לאחר. ואם נשאת לו, לאותו פלוני, לא תצא. אבל אם נשאת לאחר, תצא⁽³⁶⁾.

תנו רבנן —

המגרש את אשתו, ואמר לה: הרי זה גיטך, על מנת שתעלי לרקייע⁽³⁷⁾, או שאמר לה, על

בסילוואתא קוצים, ולא נאים ולא ישן למחר. ולכן אין אנו חוששים שהוא לא יקיים את התנאי⁽³⁴⁾ —

אבל הכא, באומר על מנת שתינשאי לפלוני, וכי בדידה קיימא לאיגרושי? וכי בידה להתגרש מבעלה ולחזור ולהינשא לאותו פלוני, הרי אין זה בידה, ואם כן, עדיין יש לחשוש שלא תוכל לקיים את התנאי, ותהא אשת איש למפרע⁽³⁵⁾.

אלא, אמר רבא —

כך כוונת הברייתא: אם אמר לה הרי זה גיטך על מנת שתנשאי לפלוני, הרי זו לא תנשא לא לאותו פלוני, ולא לאחר —

לאותו פלוני לא תנשא, משום שמה יאמרו נשותיהם נותנין במתנה. ולאדם אחר לא תנשא, דבעיא קיומיה לתנאה, משום שאין הגט חל עד שתקיים את התנאי ותנשא לאותו פלוני.

מבעלה השני, דכיון שהיא יכולה כעת לקיים את התנאי ולהנשא לאותו פלוני ונמצא גט קיים ובניה מאותו אחר כשרים, ומשום הכי צריכה הימנו גט כדי שלא תהא אשת איש, אולם הביא מהרמב"ם שאם היא נשאת לאחר לפני שקיימה את התנאי בטל הגט ובניה שנולדו מהאחר הוו ממזרין, וכבר הקשו עליו הראשונים מדוע הגט בטל הרי היא יכולה עדיין לקיים את התנאי.

37. וברי"ף גרס בכרייתא על מנת שתפרחי באויר, והקשה בגליוני הש"ס שהרי מצינו במדרש שאלכסנדר מוקדון היה פורח באויר, ותירץ דלשון פריחה משמע שפורח בכוחות עצמו כעוף הפורח באויר, ואלכסנדר לא היה פורח בכוחות עצמו בלבד.

34. והקשו בתוס' בנדרים כה — ב דאם כן מדוע סובר רב יהודה שחושין שמה ישן, הרי אם ישן בשוגג לא יעבור על שבועתו דאין כאן 'האדם בשבועה', ואי במזיד מדוע שנחשוש שלא יבריו, ותירצו דכיון שבתנאי אדם לא נזהר ממילא אנו חוששין שגם לא יבריו לעצמו.

35. ועיין בתוס' רי"ד שכתב שיש סברא לחלק בין סוגיין לקונם, דהתם אם ישן היום אינו עובר על איסור אלא במה שישן אתמול, ובוה יש לומר דמאי דהוה הוה, אבל הכא הרי על ידי שמתבטל התנאי היא עוברת על איסור מכאן ולהבא, ודבריו צ"ע שהרי הגמרא אומרת חילוק אחר.

36. וכתב הר"ן שמכל מקום היא צריכה גט

אמר רב נחמן בר יצחק —

מתניתין נמי דיקא. אף מהמשנה במסכת בבא מציעא, מדוייק כדעת רבי יהודה בן תימא —

דקתני — כל תנאי שאפשר לו לקיימו בסופו, והתנה עליו בתחילתו, תנאו קיים.

ומשמע, דוקא באופן שאפשר לקיים את התנאי, התנאי קיים, הא, אבל אם אי אפשר לקיים את התנאי, תנאו בטל והמעשה קיים.

שמע מינה שהלכה כרבי יהודה בן תימא.

איבעיא להו:

האומר לאשתו הרי זה גיטיך על מנת שתאכלי בשר חזיר, מהו? האם זה נחשב כתנאי שאי אפשר לקיימו, או לא.

אמר אביי: היא, היא! הרי זה דומה לאומר הרי זה גיטך על מנת שתעלי לרקיע, שנתבאר שהתנאי בטל והגט כשר, והוא הדין באופן שהתנה עמה שתאכל בשר חזיר, זה תנאי שאי אפשר לקיימו, והתנאי בטל והגט כשר.

מנת שתירדי לתהום, או שאמר לה על מנת שתבלעי קנה של ד' אמות, או שאמר לה על מנת שתביאי לי קנה בן ק' אמה, או שאמר לה על מנת שתעברי את הים הגדול ברגליך, אינו גט. כיון שברור לנו בכל האופנים האלו שהיא לא תוכל לקיים את התנאי, ולכן אינו גט⁽³⁸⁾.

רבי יהודה בן תימא אומר —

גט כזה, שהתנה עמה בדברים שאי אפשר לקיימם, גט כשר הוא, ומדוע?

משום שכלל אמר רבי יהודה בן תימא —

כל מי שהתנה תנאי שידוע לנו שאי אפשר לו לקיימו בסופו, ובכל זאת הוא התנה עליו מתחילתו, אנו תולין שאינו מתכוין להתנות שאם לא תעשה כן גיטה בטל, אלא כוונתו שגם אם לא תקיים את התנאי הגט כשר. ומה שאמר לה כן אינו אלא כמפליגה בדבריה, רצונו לצער אותה בדברי הבאי. ולכן, אף שלא נתקיים התנאי, זה גט כשר⁽³⁹⁾.

אמר רב נחמן אמר רב: הלכה כרבי יהודה בן תימא, שהמתנה תנאי שאי אפשר לקיימו, אינו תנאי, ולכן זה גט כשר.

מקום אינו דומה לדברי התוס' בסוגיין, שהרי מבואר בתוס' שם שלא נכנסו ממש על ידי שם אלא היה נראה להם כאילו הם נכנסו, אבל באופן שמתנה עמה על מנת שתעלי לרקיע הרי אינו מתכוין שיראה כאילו עלתה אלא שעל ידי השם גם הגוף יעלה לרקיע.

39. ונחלקו המפרשים האם סברת מפליגה בדברים היא סברא בפני עצמה שלכן אין תנאי

38. ובתוס' הביאו שבגמרא בבבא מציעא הגרסא בברייתא אם נתקיים התנאי הרי זה גט ואם לאו אינו גט, והקשה התוס' מה שיין לומר אם נתקיים, הרי הוא התנה עמה שתעשה דברים שאי אפשר לקיימם, ותירצו שאפשר לקיים את התנאי על ידי שם. ובגליון הש"ס ציין רבי עקיבא איגר למה שמבואר בגמרא בחגיגה יד ב שארבעה נכנסו לפרדס וכתבו בתוס' שם שנכנסו על ידי שם. וכתב בספר משאת המלך דמכל

ולדעת רבא, מה שרבי יהודה בן תימא אמר 'בזה גט', ומשמע שדוקא זה ולא אחר, זה בא למעוטי באופן שאמר לה על מנת שתאכלי בשר חזיר, אף שאם היא תאכל את הבשר חזיר היא תתחייב במלקות, מכל מקום כיון שבמציאות היא יכולה לאכול, אינו גט עד שתקיים את התנאי.

מיתובי:

המגרש את אשתו, ואמר לה הרי זה גיטך על מנת שתבעלי לפלוני, אם נתקיים התנאי, ונבעלה לפלוני הרי זה גט⁽⁴⁰⁾, ואם לאו אינו גט —

ואם אמר לאשתו הרי את מגורשת על מנת שלא תבעלי לאבא שלי, וכן לא תבעלי לאבך הרי זה גט, ואין חוששין שמא נבעלה להן באיסור⁽⁴¹⁾ —

רבא אמר: המתנה על מנת שתאכלי בשר חזיר, אינו גט עד שתקיים את התנאי ותאכל בשר חזיר, ואינו דומה למתנה עמה על מנת שתעלי לרקיע, כיון ששם זה דבר שאי אפשר לקיימו במציאות, ומשום כך סובר רבי יהודה בן תימא שהתנאי בטל והמעשה קיים. אבל באופן שהתנה עמה שתאכל בשר חזיר, הרי אפשר דאכלה, ולקיא. היא יכולה לאכול את הבשר חזיר, ותלקה על האכילה. וכיון שמצד המציאות אפשר לקיים את התנאי, אלא שאיסור אכילת חזיר מעכב עליה מלאכול, זה נחשב כתנאי שאפשר לקיימו, ואינו גט עד שתקיים את התנאי.

ואם כן יוצא — שלדעת אביי, מה שרבי יהודה בן תימא אמר את דבריו בלשון כלל, ומשמע שבא לרבות עוד מקרים, זה בא לאתויי, שגם באופן שאמר לה על מנת שתאכלי בשר חזיר, זה נחשב כתנאי שאי אפשר לקיימו, והתנאי בטל והמעשה קיים.

בבעילתו איך יכול לבוא עליה, הרי כל זמן שלא מתקיים התנאי עדיין היא אשת איש, ומתריך התוס' רי"ד שהגט והבעילה באין כאחד, וכיון שמיד שבא עליה היא כבר מגורשת, מותר לו לבא עליה, וכל שכן אם נסבור שבאומר על מנת זה כמו שאמר לה הרי זה גיטך מעכשיו אם תבעלי לפלוני, נמצא דכשבא עליה היא מגורשת למפרע ומתברר שלא בא על אשת איש. אולם ברשב"א הביא מהירושלמי דלכתחילה אסור לפלוני לבעול ורק אם עבר ובעל חל הגט למפרע, ועיין בשערי יושר שער ז' פרק י"ח שהאריך בביאור דברי הרשב"א.

41. וכתב רש"י דממה שנקטה הברייתא בסיפא בציוור שאמר לה על מנת שלא תבעלי לאבא ולאבך, ולא נקטה באותו ציוור שכתוב ברישא

חל, או שעיקר טעמו של רבי יהודה בן תימא הוא משום שילפינן מבני גד ובני ראובן שצריך שיהא התנאי אפשר לקיימו, אלא שלולא הסברא שמפליגה בדברים לא היינו למדים זאת מבני גד, דרק מילתא דמסתברא לומדים מבני גד, והועילה סברא זו שנלמד דין זה מבני גד. ונפקא מינא באופן שהיה סבור בזמן ההתנאה שאפשר לקיימו וטעה, ובאמת אי אפשר לקיימו, דמשום מפליגה בדברים ליכא אבל משום גזה"כ איכא.

ובעצמות יוסף בקידושין סא א כתב שלכן לא סמך הטור את דין תנאי שאפשר לקיימו לשאר משפטי התנאים, כיון שלומדים זאת מסברא, אולם ברישב"א בכבא מציעא צד א כתב כהצד השני.

40. והקשה התוס' רי"ד כיון שהגט תלוי

ומדייקת הגמרא מהברייטא :

ואילו באופן שאמר לה הרי את מגורשת על מנת שתבעלי לאבא שלי, ותעברי על איסור ערות כלתו, וכן האומר על מנת שתבעלי **לאביך**, ותעברי על איסור ערות בתו, **לא קתני** בברייטא שאינה מגורשת עד שיתקיים התנאי, אלא אדרבה, באופן זה היא מגורשת על אף שלא תקיים את התנאי —

בשלמא **לאביי נחא**, דמשום כך האומר על מנת שתבעלי לאבא ולאביך הגט כשר, כיון שאינה יכולה לקיים את התנאי מחמת איסור ערוה, וזה נחשב כתנאי שאי אפשר לקיימו, ולכן אפילו אם לא יתקיים התנאי הגט כשר —

אבל **לרבא**, הסובר שהמתנה תנאי שאי אפשר לקיימו מחמת שיש איסור תורה

בקיום התנאי, אינו נחשב כתנאי שאי אפשר לקיימו, ואף לרבי יהודה בן תימא לא חל הגט עד שתקיים את התנאי, **קשיא** מדוע הברייטא לא כתבה שבאופן שאמר לה על מנת שתבעלי לאבא ולאביך אינה מגורשת עד שתקיים את התנאי.

מתרצת הגמרא :

אמר לך רבא :

בשלמא באופן שהתנה עמה שתאכל בשר חזיר, הרי אפשר דאכלה, ולקיא. יתכן שתאכל, ותלקה, ואז יתקיים התנאי.

וכן באופן שהתנה עמה על מנת שתבעלי **לפלוגי**, נמי יכול להתקיים התנאי. שהרי אפשר דמשחדא ביה בממונא, שהיא יכולה לשחד אותו בממון שיבא עליה (42) —

באופן שאמר לה על מנת שלא תבעלי לפלוגי, משמע שבאופן זה אינה מגורשת, ודימה זאת לאומר לה על מנת שלא תלכי לבית אביך לעולם דאינו גט. והקשה הרשב"א דהרי הטעם שבאומר לה על מנת שלא תבעלי לאבא ולאביך הוי גט, הוא משום שלא חוששין שתבעל להם באיסור, ואם כן גם באופן שאמר לה על מנת שלא תבעלי לפלוגי, כיון שאם תבעל לאותו פלוגי בטל הגט למפרע ונמצא שנבעלה כשהיא אשת איש, ותירץ הרשב"א שעדיין יש לחשוש שאחרי שימות בעלה הראשון היא תבעל לאותו פלוגי, דהשתא לא עברה על איסור אשת איש, ונמצא שבניה שנוולדו לפני שבעלה הראשון מת הם ממזרים.

ובגוף דברי רש"י שהאומר על מנת שלא תבעלי לפלוגי, דאין זה גט משום דדמי לעל מנת שלא תלכי לבית אביך לעולם, ומשמע דחד טעמא הוא, וכמו שבאומר על מנת שלא תלכי

לבית אביך לעולם אינו גט משום דחסר בכריתות של הגט כיון שכל ימיה היא אגודה בו, הוא הדין באופן שאמר לה על מנת שלא תבעל לפלוגי חסר בכריתות של הגט כיון שהיא אגודה בו ומחמתו אינה יכולה להבעל לאותו פלוגי, והקשה הרשב"א דהרי כאן זה דומה לאומר לה על מנת שלא תשתי יין כל ימי חיי פלוגי, דכיון שאפשר שימות לפנייה היא מגורשת, והוא הדין הכא כיון שאפשר שהוא ימות לפנייה זה גט כשר. ועיין במהרש"א שביאר דברי רש"י באופן אחר.

42. וברש"י ד"ה אמר לך רבא ביאר דיכולה לשחד אותו בממון ואם אינו רוצה לישאנה באיסור ישאנה בהיתר. והיינו דהיה קשה לרש"י מה ההבדל בין היכא שהתנה עמה שלא תבעל לאבא ואביך להמתנה עמה שתבעל לפלוגי, הרי להיבעל לפלוגי זה גם איסור כיון שאינה אשתו

בא למעוטי, למעט שרק באופן שהתנה עמה על מנת שתעלי לרקיע התנאי בטל והמעשה קיים, אבל באופן שהתנה עמה על מנת שתבעלי לפלוני, כיון שיכולה לשחד אותו בממון שישא אותה בהיתר, אינו גט עד שתקיים את התנאי.

מיתבי —

המגרש את אשתו ואמר לה הרי זה גיטך על מנת שתאכלי בשר חזיר, וכן אם היא היתה זרה [לא כהנת], והתנה עמה על מנת שתאכלי בתרומה, וכן אם היא היתה נזירה והתנה עמה על מנת שתשתי יין, אף על פי שבכל האופנים הללו היא מנועה מלקיים את התנאי מחמת איסור אכילה, מכל מקום אין התנאי בטל. ורק אם נתקיים התנאי הרי זה גט, ואם לאו, אם לא קיימה את התנאי, אינו גט —

בשלמא לדעת רבא, הסובר שבאופן שהיא מנועה מלקיים את התנאי מחמת איסור אכילה, זה נחשב לתנאי שאפשר לקיימו, ואף לדעת רבי יהודה בן תימא קיים, ניחא מה שנאמר בברייתא שאם לא נתקיים התנאי אינו גט.

אבל לדעת אבוי, הסובר כי באופן שאינה יכולה לקיים את התנאי מחמת איסור אכילה, גם זה נחשב כתנאי שאי אפשר לקיימו, קשיא, מדוע אם לא נתקיים התנאי אינו גט? הרי לדעת רבי יהודה בן תימא, כל תנאי שאי אפשר לקיימו, התנאי בטל,

אלא אבא ואביך, באופן שהתנה עמה על מנת שתיבעלי לאבא ולאביך, וכי בדידה קיימא בידה לקיים את התנאי? הרי נהי דאיהי עבדא איסורא, אפילו אם היא מסכימה להיבעל באיסור בשביל קיום התנאי, אבל אבא ואביך, מי עבדי איסור? הרי אביו או אביה לא יסכימו לעבור על איסור ערוה של כלתו או בתו, וכיון שלא יכול להתקיים התנאי, אין הוא חל, והגט כשר.

ואם כן יוצא לנו — שלרבא הכלל של רבי יהודה בן תימא בא לאתויי, לרבות שגם באופן שהתנה עמה על מנת שתיבעלי לאבא ולאביך זה נחשב לתנאי שאי אפשר לקיימו, והתנאי בטל, והמעשה קיים —

ומה שרבי יהודה אמר ש'כזה גט', כוונתו למעוטי, למעט, שרק באופן שאמר לה על מנת שתעלי לרקיע זה נחשב לתנאי שאי אפשר לקיימו, אבל באופן שאמר לה על מנת שתאכלי בשר חזיר, כיון שבמציאות היא יכולה לקיים את התנאי, אינו גט עד שתאכל בשר חזיר.

1-T9 ולאבוי, הכלל של רבי יהודה בן תימא בא לאתויי, לרבות שגם באופן שהיא מנועה מלקיים את התנאי מחמת איסור אכילה, כגון בהתנה עמה שתאכל בשר חזיר, הרי זה כתנאי שאי אפשר לקיימו, שהדין הוא שהתנאי בטל והמעשה קיים —

ומה שרבי יהודה בן תימא אמר 'כזה גט',

כל כך כמו באבא ואביך שזה איסור ערוה, ולכן היא תוכל לשחדו שיבא עליה, ובריטב"א הביא את שני הפירושים.

והוי דרך זנות, ולכן הוסיף רש"י שיכול לישאנה ולבעול בהיתר, אולם בתוס' ד"ה על מבואר שהחילוק הוא שאיסור פנויה אינו איסור חמור